

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

12 май 2021 година *

„Преюдициално запитване — Конвенция за прилагане на Споразумението от Шенген — Член 54 — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 50 — Принцип *ne bis in idem* — Член 21 ДФЕС — Свободно движение на хора — Червена бюлетина на Интерпол — Директива (ЕС) 2016/680 — Законосъобразност на обработването на лични данни, съдържащи се в такава бюлетина“

По дело C-505/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Verwaltungsgericht Wiesbaden (Административен съд Висбаден, Германия) с акт от 27 юни 2019 г., постъпил в Съда на 3 юли 2019 г., в рамките на производство по дело

WS

срещу

Bundesrepublik Deutschland,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: К. Lenaerts, председател, R. Silva de Lapuerta, заместник-председател, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, A. Prechal, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Kumin и N. Wahl, председатели на състави, T. von Danwitz, F. Biltgen, P.G. Xuereb (докладчик), L.S. Rossi, I. Jarukaitis и N. Jääskinen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: M. Krausenböck, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 юли 2020 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за WS, първоначално от S. Wolff и J. Adam, впоследствие от J. Adam и S. Schomburg, Rechtsanwälte, в качеството на представители,
- за Bundesrepublik Deutschland, от M. Meyer, L. Wehle и A. Hansen, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за белгийското правителство, първоначално от C. Van Lul, M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux и P.-J. De Grave, впоследствие от M. Van Regemorter, M. Jacobs, C. Pochet, J.-C. Halleux и P.-J. De Grave, в качеството на представители,
- за чешкото правителство, от T. Machovičová, M. Smolek и J. Vlácil, в качеството на представители,
- за датското правителство, първоначално от J. Nymann-Lindgren, P. Z. L. Ngo и M. S. Wolff, впоследствие от J. Nymann-Lindgren и M. S. Wolff, в качеството на представители,
- за германското правителство, от J. Möller и D. Klebs, в качеството на представители,
- за гръцкото правителство, от S. Charitaki, E.-M. Mamouna и A. Magrippi, в качеството на представители,
- за испанското правителство, от L. Aguilera Ruiz, в качеството на представител,
- за френското правителство, от A.-L. Desjonquères, A. Daniel, D. Dubois и T. Stehelin, в качеството на представители,
- за хърватското правителство, от G. Vidović Mesarek, в качеството на представител,
- за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и M. H. S. Gijzen, в качеството на представители,
- за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,
- за румънското правителство, първоначално от C.-R. Canțăr, S.-A. Purza и E. Gane, впоследствие от E. Gane и S.-A. Purza, в качеството на представители,
- за финландското правителство, от M. Pere, в качеството на представител,
- за правителството на Обединеното кралство, от Z. Lavery, подпомагана от C. Knight, barrister,
- за Европейската комисия, от M. Wasmeier, D. Nardi и H. Kranenborg, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 ноември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 54 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници, подписана в Шенген на 19 юни 1990 г. и влязла в сила на 26 март 1995 г. (ОВ L 239, 2000 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183, наричана по-нататък „КПСШ“), на член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), на член 21 ДФЕС и на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на

лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ L 119, 2016 г., стр. 89), и по-специално на член 4, параграф 1, буква а) и член 8, параграф 1 от тази директива.

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между WS и Bundesrepublik Deutschland (Федерална република Германия), представлявана от Bundeskriminalamt (Федерална криминална полиция, Германия) (наричана по-нататък „ВКА“), относно мерките, които Федерална република Германия била длъжна да предприеме, за да защити WS от отрицателните последици, които могат да възникнат от публикуването по искане на трета държава на червена бюлетина, издадена от Международната организация на криминалната полиция (Интерпол), за упреждаването от WS на правото на свободно движение.

Правна уредба

Международното право

Уставът на Интерпол

- 3 Съгласно член 2, буква а) от устава на Интерпол, приет през 1956 г. във Виена и последно изменен през 2017 г. (наричан по-нататък „уставът на Интерпол“), една от целите на Интерпол е по-специално „да осигури и насърчи възможно най-широкото взаимодействие между всички органи на криминалната полиция в рамките на съществуващите законодателства в различните страни и в духа на „Всеобщата декларация за правата на човека“.
- 4 Член 31 от този устав предвижда:

„За да постигне целите си, [Интерпол] се нуждае от постоянното и активно сътрудничество на своите членове, които са длъжни да направят всичко в рамките на правомощията си, което е в съответствие със законодателствата на държавите си, за да участват добросъвестно в дейността ѝ“.

Правилата на Интерпол за обработване на данни

- 5 Съгласно член 1, точка 7 от Правилата на Интерпол за обработване на данни, приети през 2011 г. и последно изменени през 2019 г. (наричани по-нататък „Правилата на Интерпол за обработване на данни“):

„По смисъла на тези правила:

[...]

7. [н]ационално централно бюро“ е всеки орган, определен от държава [, която участва в Интерпол], за да изпълнява функциите за връзка, предвидени в член 32 от [устава на Интерпол]“.

- 6 Член 73 („Система на бюлетините на Интерпол“) от тези правила предвижда в параграф 1:

„Системата от бюлетини на Интерпол се състои от съвкупност от бюлетини с цветни кодове, публикувани за конкретни цели, и специални бюлетини, публикувани в рамките на конкретно сътрудничество, което не попада в предходните категории бюлетини“.

- 7 Член 80 („Изпълнение на бюлетините“) гласи:

„1. Националните централни бюра изпращат:

- а) на всички компетентни органи в държавата им, в най-кратки срокове и в съответствие с националното им законодателство, всички данни, съдържащи се в получаваните от тях бюлетини, както и актуализациите на тези бюлетини;

[...]“.

- 8 Съгласно член 82 („Цел на червените бюлетини“) от същите правила:

„Червените бюлетини се публикуват по искане на национално централно бюро или на международна организация с правомощия за разследване и наказателно преследване, с оглед установяването на местонахождението на издирваното лице и неговото задържане или ограничаване на придвижването му с цел екстрадиция, предаване или подобно законосъобразно действие“.

- 9 Член 83 („Особени условия за публикуването на червени бюлетини“) от Правилата на Интерпол за обработване на данни предвижда в параграф 2, буква в), че червена бюлетина може да бъде публикувана само ако са били представени достатъчно правни сведения, включително са посочени валидна заповед за арест или съдебен акт със същия ефект.

- 10 Член 87 („Мерки, които трябва да бъдат предприети при установяване на местонахождението на издирваното лице“) от тези правила гласи:

„Когато е установено местонахождението на лице, по отношение на което е издадена червена бюлетина, се вземат следните мерки:

- а) Страната, в която е установено местонахождението на издирваното лице:

- i. незабавно уведомява запитващото национално централно бюро или международна организация и генералния секретариат за това, че местонахождението на лицето е установено, при спазване на ограниченията, произтичащи от националното право и от приложимите международни договори, и
- ii. предприема всички други мерки, допустими съгласно националното право и приложимите международни договори, като временно задържане на издирваното лице или наблюдение или ограничаване на неговото придвижване.

- б) Запитващото национално централно бюро или международна организация незабавно предприема действия щом получи информация, че местонахождението на издирваното лице е установено в друга страна, и по-специално следи за бързото изпращане — в определените за конкретния случай срокове — на данните и подкрепящите документи, поискани от страната, в която е било установено местонахождението на лицето, или от Генералния секретариат.

[...]“.

Правото на Съюза

КПСШ

- 11 Член 54 от КПСШ, който се намира в дял III, глава 3 („Прилагане на принципа *ne bis in idem*“) от нея, предвижда:

„Лице, [по отношение на което производството е окончателно приключило] в една договаряща страна, не може да бъде преследвано за същите деяния в друга договаряща страна, при условие че когато лицето е осъдено, санкцията е изпълнена или е в процес на изпълнение, или не може да се изпълни по силата на законите в договарящата страна, в която е произнесена“.

- 12 Съгласно член 57, параграфи 1 и 2 от КПСШ:

„1. Когато едно лице е [обвинено] за престъпление в една договаряща страна и компетентните органи на тази договаряща страна имат основание да считат, че обвинението се отнася за същите деяния като тези, за които [производството е окончателно приключило] в друга договаряща страна, ако сметат за необходимо, тези органи изискват съответните сведения от компетентните органи на договарящата страна, на чиято територия е произнесена присъдата.

2. Изискваната информация се предава своевременно и се взема под внимание в хода на делото“.

Споразумението за екстрадиране между Европейския съюз и Съединените американски щати

- 13 Споразумението за екстрадиране между Европейския съюз и Съединените американски щати от 25 юни 2003 г. (ОВ L 181, 2003 г., стр. 27; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 106, наричано по-нататък „Споразумението ЕС—САЩ“), не предвижда, с изключение на член 13 от него, предмет на който е смъртното наказание, конкретни основания за отказа за екстрадиране.

- 14 Член 17 („Изключване на дерогация“) от това споразумение гласи:

„1. Настоящото споразумение не засяга позоваването на замолената държава на основания за отказ, които не са уредени от настоящото споразумение, но са налице съгласно двустранен договор за екстрадиране между държава членка и Съединените американски щати.

2. Ако конституционните принципи на замолената държава или окончателни съдебни решения, които имат задължителен характер, са от естество да попречат на изпълнението на нейното задължение за екстрадиране и ако нито настоящото споразумение, нито приложимият двустранен договор не дават възможност да се разреши въпросът, замолената държава и молещата държава пристъпват към консултации“.

Директива 2016/680

- 15 Съображения 2, 25 и 64 от Директива 2016/680 предвиждат:

„(2) Принципите и правилата относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на личните им данни следва, независимо от тяхното гражданство или пребиваване, да са съобразени с техните основни права и свободи и по-конкретно с правото на защита на личните им данни. Целта на настоящата директива е да допринесе за изграждането на пространство на свобода, сигурност и правосъдие.

[...]

- (25) Всички държави членки участват в [Интерпол]. За да изпълнява мисията си, Интерпол получава, съхранява и обменя лични данни в помощ на компетентните органи с цел предотвратяване и борба с международната престъпност. Поради това е уместно да се засили сътрудничеството между Съюза и Интерпол чрез насърчаването на ефективен обмен на лични данни, като същевременно се гарантира спазването на основните права и свободи по отношение на автоматизираното обработване на лични данни. При предаването на лични данни от Съюза на Интерпол и на държави, които имат делегирани членове в Интерпол, следва да се прилага настоящата директива, по-специално разпоредбите относно международното предаване на данни. [...]

[...]

- (64) Държавите членки следва да гарантират, че предаването на данни на трета държава или на международна организация се осъществява само ако е необходимо за предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, а администраторът в третата държава или международната организация е компетентен орган по смисъла на настоящата директива. [...] Такова предаване на данни може да се извърши, когато [Европейската] [к]омисия е решила, че въпросната трета държава или международна организация гарантира адекватно ниво на защита, когато са предоставени подходящи гаранции, или когато се прилагат дерогации за особени случаи. Когато лични данни се предават от Съюза на администратори, обработващи лични данни или други получатели в трети държави или международни организации, нивото на защита на физическите лица, предвидено в Съюза с настоящата директива, не следва да бъде застрашено, включително в случаите на последващо предаване на лични данни от третата държава или международната организация на администратори или обработващи лични данни в същата или друга трета държава или международна организация“.

- 16 Член 1, параграф 1 от посочената директива предвижда:

„С настоящата директива се установяват правилата във връзка със защитата на физическите лица по отношение на обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване“.

- 17 Съгласно член 2, параграф 1 от споменатата директива, същата „се прилага за обработването на лични данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1“.

- 18 Член 3, параграфи 2 и 7 от същата директива гласи:

„За целите на настоящата директива:

[...]

- 2) „обработване“ означава всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване или друга форма на осигуряване на достъп до данните, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване;

[...]

7) „компетентен орган“ означава:

- а) всеки публичен орган, който е компетентен за предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване; или
- б) всякакъв друг орган или образувание, който по силата на правото на държава членка разполага с публична власт и публични правомощия за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване“.

19 Съгласно член 4 („Принципи, свързани с обработването на лични данни“) от Директива 2016/680:

„1. Държавите членки гарантират, че личните данни са:

- а) обработвани законосъобразно и добросъвестно;
- б) събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели;
- в) подходящи, относими и не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват;

[...]“.

20 Член 7 („Разграничение между лични данни и проверка на качеството на личните данни“) от тази директива предвижда в параграф 3:

„Ако се окаже, че са предадени неверни лични данни или че личните данни са предадени незаконосъобразно, получателят се уведомява незабавно. В такъв случай личните данни се коригират или заличават или обработването им се ограничава в съответствие с член 16“.

21 Съгласно член 8 („Законосъобразност на обработването“) от тази директива:

„1. Държавите членки предвиждат обработването да бъде законосъобразно само ако и доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган за целите, определени в член 1, параграф 1, и е въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка.

2. В правото на държавата членка, регламентиращо обработването, попадащо в обхвата на настоящата директива, се посочват най-малко общите цели на обработването, личните данни, които се обработват, и конкретните цели на обработването“.

22 Член 16 („Право на коригиране или изтриване на лични данни и ограничаване на обработването“) от същата директива предвижда в параграф 2:

„Държавите членки изискват администраторът да изтрие личните данни без излишно забавяне и предвиждат правото на субекта на данните да поиска администраторът да изтрие без излишно забавяне личните данни, които го засягат, когато обработването нарушава разпоредбите, приети съгласно член 4, член 8 или член 10, или когато личните данни трябва да бъдат изтрети с цел спазване на правно задължение, което се прилага спрямо администратора“.

- 23 Глава V („Предаване на лични данни на трети държави или международни организации“) от Директива 2016/680 включва членове 35—40 и урежда по-специално условията, при които лични данни могат да бъдат предавани на трети държави или на международни организации.
- 24 Член 36 („Предаване на данни въз основа на решение относно адекватното ниво на защита на личните данни“) от тази директива определя в параграф 1, че държавите членки предвиждат да може да има предаване на лични данни на трета държава или международна организация, ако Комисията реши, че въпросната трета държава, територия, или един или повече конкретни сектори в тази трета държава, или въпросната международна организация осигуряват адекватно ниво на защита.
- 25 Член 37 („Предаване на данни с подходящи гаранции“) от споменатата директива прогласява в параграф 1, че при липса на такова решение държавите членки предвиждат, че предаване на лични данни на трета държава или международна организация може да се осъществи, когато в правно обвързващ инструмент са предвидени подходящи гаранции във връзка със защитата на личните данни, или когато администраторът е извършил оценка на всички обстоятелства около предаването на лични данни и е стигнал до заключението, че по отношение на защитата на личните данни съществуват подходящи гаранции.
- 26 Член 40 („Международно сътрудничество за защита на личните данни“) от същата директива предвижда, че по отношение на трети държави и международни организации Комисията и държавите членки предприемат подходящи мерки за разработване на механизми за международно сътрудничество по-специално с цел подпомагане на ефективното прилагане на законодателството за защита на личните данни и с цел осигуряване на международна взаимопомощ при прилагането на това законодателство.

Германското право

- 27 Член 153а, параграф 1 от Strafprozessordnung (Наказателно-процесуален кодекс, наричан по-нататък „StPO“) предвижда, че в случай на престъпления, за които се налага глоба или минимално наказание лишаване от свобода до една година, германската прокуратура може, по общо правило със съгласието на съда, на който е подсъдно делото, и на лицето, срещу което се води наказателното производство, временно да се откаже да предяви обвинения, като изиска въпросното лице да изпълни определени условия и разпореждания, например да плати парична сума в полза на благотворителна организация или на държавата, когато тези условия и разпореждания водят до отпадане на обществен интерес от образуването на производство и когато тежестта на вината го позволява. Същият член предвижда, че ако лицето, срещу което се води наказателно производство, изпълни въпросните условия и разпореждания, съответното поведение вече не може да бъде преследвано като престъпление по смисъла на тази разпоредба.
- 28 Съгласно член 3, параграф 1 от Gesetz über das Bundeskriminalamt und die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in kriminalpolizeilichen Angelegenheiten (Закон за Федералната криминална полиция и за сътрудничеството между федералната държава и провинциите по въпросите, свързани с криминалната полиция) от 1 юни 2017 г. (BGBl. 2017 I, стр. 1354), ВКА е националното централно бюро на Федерална република Германия за сътрудничество с Интерпол.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 29 През 2012 г. по искане на компетентните органи на Съединените американски щати (САЩ) Интерпол публикува червена бюлетина относно WS (наричана по-нататък „червената бюлетина относно WS“), германски гражданин, с оглед на установяване на местонахождението му и неговото задържане или ограничаване на придвижването с оглед на евентуалната му екстрадиция в САЩ. Червената бюлетина се основава на издадена от компетентните органи на САЩ заповед за задържане, която се отнася по-специално до обвинения на WS в корупция.
- 30 Според запитващата юрисдикция Verwaltungsgericht Wiesbaden (Административен съд Висбаден, Германия), Staatsanwaltschaft München I (мюнхенската прокуратура I, Германия) е била образувала досъдебно производство срещу WS за същите деяния като посочените в червената бюлетина, още преди публикуването на тази бюлетина. Това производство е прекратено с акт от 27 януари 2010 г., след като WS плаща определена парична сума съгласно член 153а, параграф 1 от StPO. Ето защо според запитващата юрисдикция в Германия не е било възможно да се повдигне наказателно обвинение за деянията, предмет на главното производство.
- 31 През 2013 г., след размяна на кореспонденция с WS, по инициатива на ВКА Интерпол допълва червената бюлетина относно WS в смисъл, че по мнение на ВКА принципът *ne bis in idem*, съгласно който никой не може да бъде преследван два пъти за едно и също нарушение, е приложим към визираните с тази бюлетина деяния.
- 32 През 2017 г. WS подава жалба пред запитващата юрисдикция срещу Федерална република Германия, представлявана от ВКА. Той иска да се разпреди тази държава членка да предприеме всички необходими мерки за заличаване на червената бюлетина. Според WS наличието на издадената относно него червена бюлетина е пречка той да отиде в държава членка или в държава, страна по Споразумението между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенно премахване на контрола по техните общи граници, подписано в Шенген на 14 юни 1985 г. (ОВ L 239, 2000 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 177) (наричана по-нататък „договарящата държава“), различна от Федерална република Германия, без да рискува да бъде задържан, защото след публикуването на тази бюлетина държавите членки и договарящите държави са включили името му в националните си бази данни за издирвани лица. Според WS, от една страна, това положение е в разрез с член 54 от КПСШ и член 21 ДФЕС, и от друга, следователно всяко обработване от органите на държавите членки на негови лични данни, фигуриращи в споменатата червена бюлетина, представлява нарушение на разпоредбите на Директива 2016/680.
- 33 Запитващата юрисдикция отбелязва, че обработването на лични данни, които се съдържат в издадена от Интерпол червена бюлетина, се урежда от член 4, параграф 1 и член 8, параграф 1 от Директива 2016/680. Според нея от последната разпоредба обаче личи, че такова обработване е законосъобразно само ако, от една страна, е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган за определените в член 1, параграф 1 от нея цели, и от друга, е въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка. Тя смята, че оттук обработването на личните данни на WS, които се съдържат в издадената за WS червена бюлетина, в случая може да е законосъобразно само ако е в съответствие с член 54 от КПСШ, разглеждан във връзка с член 50 от Хартата и член 21 ДФЕС.
- 34 Запитващата юрисдикция посочва, че съгласно постоянната съдебна практика целта на принципа *ne bis in idem*, залегнал в член 50 от Хартата и в член 54 от КПСШ, е да не се допусне в пространството на свобода, сигурност и правосъдие, предвидено в член 3, параграф 2 ДЕС, лицето, по отношение на което производството е окончателно приключило в държава

членка или в договаряща държава, да бъде — когато упражнява правото си на свободно движение — преследвано за същите деяния като тези, на основание на които е било окончателно осъдено в друга държава членка или в друга договаряща държава.

- 35 Освен това според нея от практиката на Съда следва, че член 21 ДФЕС е приложим и към отношенията между държава членка и трета държава в областта на екстрадицията. По мнение на запитващата юрисдикция това трябва да е така и когато международна организация като Интерпол действа като посредник, като по искане на трета държава публикува червена бюлетина с оглед на задържането или ограничаването на придвижването на дадено лице, за да бъде то екстрадирано в тази трета държава. Запитващата юрисдикция счита, че пречките за свободното движение на гражданите на Съюза, произтичащи от риска същите да бъдат незаконно екстрадирани в трета държава, след като са пребивавали в държава членка, различна от държавата им членка на произход, въз основа на повдигнато им обвинение, което поради забраната за повторно наказване за едни и същи деяния противоречи на правото на Съюза, могат да бъдат отстранени само чрез такова тълкуване на приложното поле на член 21 ДФЕС.
- 36 Запитващата юрисдикция посочва, че включването в националните бази данни за издирвани лица на лични данни, съдържащи се в издадена от Интерпол червена бюлетина, представлява обработване на лични данни по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 2016/680 във връзка с член 1, параграф 1 от тази директива. След като обработването на личните данни, съдържащи се в такава бюлетина, обаче е законосъобразно само ако е съобразено с член 54 от КПСШ във връзка с член 50 от Хартата и член 21 ДФЕС, оттук в съответствие с член 7, параграф 3 и член 16 от Директива 2016/680 обявите за издирване, записани в базите данни на държавите членки за издирвани лица в резултат от публикуването на споменатата бюлетина, трябва да бъдат заличени, ако това обработване не е съобразено с член 54 от КПСШ във връзка с член 50 от Хартата и член 21, параграф 1 ДФЕС.
- 37 Според запитващата юрисдикция Комисията и държавите членки явно не са се възползвали, що се отнася до Интерпол, от предвидената в член 40 от Директива 2016/680 възможност да приемат правила за международно сътрудничество за защита на личните данни по отношение на трети държави и международни организации. Тя смята също така, че членове 36 и 37 от тази директива уреждат само предаването на лични данни на Интерпол, но не и предаването на такива данни от Интерпол на държавите членки. Ето защо по мнение на запитващата юрисдикция в споменатата директива има нормативна празнина, която трябва да бъде запълнена. Според нея обстоятелството, че Интерпол предава на държавите членки лични данни, съдържащи се в червените ѝ бюлетини, независимо от приложимостта на принципа *ne bis in idem* към визираните в тези бюлетини деяния, и че не следи тези данни да бъдат незабавно заличавани, когато обработването им е незаконосъобразно, поражда сериозни съмнения за надеждността на тази организация от гледна точка на защитата на личните данни.
- 38 Запитващата юрисдикция посочва, че следователно решението по спора в главното производство зависи от тълкуването на член 54 от КПСШ, на член 50 от Хартата, на член 21, параграф 1 ДФЕС и на разпоредбите на Директива 2016/680. Всъщност, ако в настоящия случай е приложим принципът *ne bis in idem*, което ще означава, че оставянето — в националните бази данни за издирвани лица — на обява за издирване на WS, издадена от трета държава и предадена с червена бюлетина на Интерпол, е незаконосъобразно, ще е недопустимо държавите членки да обработват личните данни, съдържащи се в тази бюлетина. Ето защо според нея обявите за издирване на WS, записани в базите данни на държавите членки за издирвани лица в резултат от публикуването на споменатата червена бюлетина, трябва да бъдат заличени, с което на WS да се гарантира възможността да упражнява свободата си на движение в Съюза и в Шенгенското пространство.

39 При тези обстоятелства Verwaltungsgericht Wiesbaden (Административен съд Висбаден) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) Следва ли член 54 от [КПСШ] във връзка с член 50 от [Хартата] да се тълкува в смисъл, че се забранява въобще образуването на наказателно производство за същото деяние във всички [договарящи страни], когато германската прокуратура е прекратила образувано от нея наказателно производство, след като обвиняемият е изпълнил определени наложени му задължения, и по-специално е превел определена от прокуратурата парична сума?
- 2) Произтича ли от член 21, параграф 1 [ДФЕС] забрана за държавите членки да изпълняват искания за задържане, отправени от трети държави в рамките на международна организация като [Интерпол], когато искането е за задържане на лице — гражданин на Съюза, и държавата членка, чийто гражданин е то, е изразила съмнение пред международната организация, а с това и пред останалите държави членки, дали искането за задържане е съвместимо със забраната за повторно наказване за същото престъпление?
- 3) Допуска ли член 21, параграф 1 ДФЕС въобще образуване на наказателно производство и временно задържане на засегнатото лице в държавите членки, на които то не е гражданин, когато тези действия противоречат на забраната за повторно наказване за същото престъпление?
- 4) Следва ли член 4, параграф 1, буква а) и член 8, параграф 1 от [Директива 2016/680] във връзка с член 54 от КПСШ и член 50 от Хартата да се тълкуват в смисъл, че държавите членки са длъжни да приемат разпоредби, които гарантират, че когато наказателно производство в една от договарящите страни е довело до погасяване на възможността за наказателно преследване, то във всички договарящи страни [...] се забранява по-нататъшно обработване на червени бюлетини на [Интерпол], които биха могли да доведат до последващо наказателно производство?
- 5) Има ли международна организация като [Интерпол] адекватно ниво на защита на данните в случаите, когато липсва решение по оценяване на това ниво по член 36 от [Директива 2016/680] и/или не са налице подходящи гаранции по член 37 от [Директива 2016/680]?
- 6) Могат ли държавите членки, които са посочени в циркулярно съобщение за издирване („червена бюлетина“) от трети държави пред [Интерпол], да предприемат по-нататъшно обработване на данни само когато със съобщението за издирване трета държава отправя искане за задържане и екстрадиция и иска задържане, което не е в нарушение на правото на Европейския съюз, и по-специално на забраната за повторно наказване за същото престъпление?“.

Производството пред Съда

- 40 Запитващата юрисдикция е поискала преюдициалното запитване да се разгледа по реда на спешното преюдициално производство, предвидено в член 107 от Процедурния правилник на Съда.
- 41 На 12 юли 2019 г. след като установи, че WS не е задържан, Съдът — по предложение на съдията докладчик — реши да остави това искане без уважение.

По преюдициалните въпроси

По допустимостта

- 42 Няколко от заинтересованите страни, представили писмено становище или участвали в съдебното заседание пред Съда, са оспорили допустимостта на преюдициалното запитване или на някои от въпросите на запитващата юрисдикция.
- 43 Първо, белгийското правителство по същество поддържа, че запитващата юрисдикция не е описала достатъчно конкретно предмета на спора по главното производство и релевантните факти, и не е изяснила защо иска тълкуването на разпоредбите от правото на Съюза, визирани в акта за преюдициално запитване, в разрез с предписанията на член 94, букви а) и в) от Процедурния правилник.
- 44 Второ, според гръцкото правителство от акта за преюдициално запитване не следва, че WS е упражнил правото си на свободно движение по член 21 ДФЕС, така че въпросът дали това право е било нарушено, бил хипотетичен. От този акт също така не било видно, че съдържащите се в червената бюлетина лични данни на WS са били записани в бази данни на държавите членки за издирвани лица след вероятното предаване на тази бюлетина от Интерпол на компетентните органи на държавите — членки на Интерпол.
- 45 Трето, според Федерална република Германия и германското и чешкото правителство, въпросите на запитващата юрисдикция са чисто хипотетични, тъй като нямали никаква връзка със спора по главното производство, страни по който са WS и Федерална република Германия. Всъщност тези въпроси засягали единствено задълженията, които имали държавите членки, различни от Федерална република Германия.
- 46 Четвърто, белгийското, чешкото, германското и нидерландското правителство отбелязват, че запитващата юрисдикция, като германска юрисдикция, няма компетентност да решава как държави членки, различни от Федерална република Германия, трябва или не да действат спрямо WS.
- 47 Пето, белгийското и чешкото правителство, както и Комисията, са на мнение, че петият въпрос, предмет на който е осигуреното от Интерпол ниво на защита на личните данни, е недопустим, защото се отнася до чисто хипотетично положение.
- 48 Последно, шесто, Федерална република Германия, белгийското, германското и испанското правителство, както и правителството на Обединеното кралство смятат, че във всички случаи след заличаването от Интерпол на 5 септември 2019 г. на червената бюлетина относно WS, преюдициалните въпроси са станали безпредметни, а оттам и недопустими.
- 49 Важно е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика член 267 ДФЕС предоставя на националните юрисдикции най-широко право да сезират Съда, ако сметат, че висящото пред тях дело повдига въпроси, които налагат по-специално тълкуване на разпоредбите на правото на Съюза за целите на решаването на отнесения до тях спор, и са свободни да упражнят това право във всеки момент от производството, който според тях е подходящ (решение от 26 юни 2019 г., Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, т. 35 и цитираната съдебна практика).
- 50 Също така Съдът многократно е припомнял, че отправените от националните юрисдикции въпроси относно правото на Съюза се ползват с презумпция за релевантност. Съдът може да откаже да се произнесе по тези въпроси само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на норма от правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или още когато Съдът не

разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (решения от 10 декември 2018 г., Wightman и др., C-621/18, EU:C:2018:999, т. 27 и цитираната съдебна практика и от 26 юни 2019 г., Addiko Bank, C-407/18, EU:C:2019:537, т. 36).

- 51 Досежно допустимостта на преюдициалното запитване следва да се припомни, на първо място, че съгласно член 94, букви а) и в) от Процедурния правилник наред с отправените до Съда въпроси преюдициалното запитване трябва да съдържа по-специално кратко изложение на предмета на спора и на релевантните факти, така както са установени от запитващата юрисдикция, или поне изложение на фактите, на които се основават въпросите, а и изложение на причините, поради които запитващата юрисдикция има въпроси относно тълкуването или валидността на някои разпоредби на правото на Съюза, както и установената от нея връзка между тези разпоредби и националното законодателство, приложимо в главното производство.
- 52 В случая преюдициалното запитване отговаря на условията, предвидени от тази разпоредба. Макар и сбито, всъщност в това запитване са направени необходимите уточнения за релевантните факти и предмета на спора по главното производство, а именно, от една страна, пречката, която според запитващата юрисдикция следва от публикуването на червената бюлетина относно WS и от записването в националните бази данни за издирвани лица на неговите лични данни, съдържащи се в тази бюлетина, за упражняването от WS на свободата му на движение в държавите членки и в договарящите държави, различни от Федерална република Германия, както и, от друга страна, направените от WS усилия да бъде отстранена тази пречка с подаването на жалба срещу последната държава членка. Освен това, както бе споменато в точка 37 от настоящото решение, запитващата юрисдикция е уточнила както защо е отправила преюдициално запитване до Съда, така и връзката, която според нея има между разпоредбите от правото на Съюза, визирани с това запитване, и спора по главното производство.
- 53 Впрочем следва да се отбележи, че всички заинтересовани страни, участвали в производството пред Съда, са имали възможността надлежно да представят становището си по въпросите, отправени от запитващата юрисдикция, с оглед на релевантните факти и на предмета на спора по главното производство, както са описани в преюдициалното запитване.
- 54 На второ място, обстоятелството, че от преюдициалното запитване става ясно, че след публикуването на червената бюлетина относно WS навярно същият не е упражнил правото си на свободно движение съгласно член 21, параграф 1 ДФЕС, не означава, че визираният в това запитване проблем е хипотетичен. Всъщност от сведенията, предоставени от запитващата юрисдикция, се вижда, че WS е подал висящата пред нея жалба именно с цел да се създадат условията, които са необходими, за да може той да упражни правото си на свободно движение, без да се излага на риска да бъде задържан в държавата членка, в която желае да отиде, поради наличието на споменатата бюлетина.
- 55 В допълнение, досежно Директива 2016/680, наистина в преюдициалното запитване не се сочат доказателства, които да свидетелстват, че след публикуването на червената бюлетина от Интерпол личните данни на WS, съдържащи се в тази бюлетина, реално са били записани в бази данни на държавите членки за издирвани лица, различни от съставените от Федерална република Германия бази данни; уместно е да се отбележи все пак, че държавите — членки на Интерпол, сред които са всички държави членки и всички договарящи държави, няма как да изпълнят — по отношение на хората, издирвани с червена бюлетина на Интерпол — задължението си за „постоянно и активно сътрудничество“ с тази организация, прогласено в член 31 от устава на Интерпол, без да запишат в собствените си бази данни за издирвани лица личните данни на тези хора, съдържащи се в такава бюлетина, освен ако има уважителни причини това да не бъде направено.

- 56 По-нататък, от член 80 от Правилата на Интерпол за обработване на данни следва, че когато е публикувана червена бюлетина от Интерпол, националните централни бюра на държавите — членки на тази организация, предават на всички компетентни органи в тяхната държава членка, всички данни, съдържащи се в тази бюлетина, сред които са личните данни на лицето, визирано със същата бюлетина. Никаква информация, сведена до знанието на Съда, обаче не дава основание за съмнение, че във връзка с личните данни на WS, съдържащи се в издадената за него червена бюлетина, е извършено такова предаване в държавите членки.
- 57 На трето място, обстоятелството, че предмет на преюдициалните въпроси са изключително задълженията, които се твърди, че имат държавите членки и договарящите държави, различни от Федерална република Германия, не означава, че тези въпроси нямат никаква връзка със спора по главното производство. Всъщност, макар този спор да се отнася до твърдяното задължение на Федерална република Германия, а оттам и на германските власти, да защитят WS от отрицателните последици за упражняването на правото му на свободно движение, които е възможно да следват от издадената за него червена бюлетина на Интерпол, съществуването и обхватът на това задължение могат да зависят от евентуалните задължения в тежест на държавите членки и на договарящите държави към лицето, за което е издадена червена бюлетина на Интерпол, когато принципът *ne bis in idem* подлежи на прилагане, включително във връзка с обработването на лични данни, съдържащи се в такава бюлетина, по смисъла на Директива 2016/680.
- 58 На четвърто място, доколкото — видно от предходната точка — адресат на жалбата по главното производство е само Федерална република Германия, а оттам и компетентните германски органи, допустимостта на преюдициалното запитване няма как да се постави под въпрос със съображението, че запитващата юрисдикция няма компетентност да се произнесе по задълженията на органите на останалите държави членки. Всъщност тази юрисдикция ще трябва в рамките на спора по главното производство да се произнесе само по задълженията на Федерална република Германия и на германските органи.
- 59 На пето и последно място, наистина след заличаването от Интерпол на 5 септември 2019 г. на червената бюлетина относно WS пречката, която тази бюлетина е можела да представлява за свободното движение на WS, е отпаднала, но все пак трябва да се отбележи, че в отговора си от 11 ноември 2019 г. на въпрос на Съда за евентуалните последици от това заличаване за преюдициалното запитване, запитващата юрисдикция го е уведомила, че WS е изявил намерение да измени подадената жалба в установителен иск (*Feststellungsklage*), за да поиска понастоящем да бъде констатирано задължението на Федерална република Германия да предприеме всички необходими мерки с цел, от една страна, да не се допусне Интерпол да публикува евентуална нова червена бюлетина за същите деяния като упоменатите в червената бюлетина относно WS, и от друга, евентуалната нова червена бюлетина да бъде заличена, в случай че Интерпол публикува такава. Тази юрисдикция уточнява, че също така е възможно да се преквалифицира петитумът на жалбата в главното производство, в смисъл че се предявява иск за установяването на незаконосъобразността на административен акт (*Fortsetzungsfeststellungsklage*).
- 60 В тази насока запитващата юрисдикция е уточнила още, че спорът по главното производство не е станал безпредметен и че в случая на всеки от двата иска, споменати в предходната точка, за решаването на спора продължава да е необходим отговор на поставените от нея въпроси.
- 61 В тази насока следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда в рамките на сътрудничеството между него и националните юрисдикции, въведено с член 267 ДФЕС, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — необходимостта от преюдициално решение, за да се произнесе (вж. решение от 26 октомври 2017 г., *Argenta Spaarbank*, C-39/16, EU:C:2017:813, т. 37 и цитираната съдебна практика).

- 62 Кolkото до допустимостта на отделните преюдициални въпроси, във връзка с въпроси 1—4 и 6 е необходимо да се отбележи, че с оглед на изложените от запитващата юрисдикция съображения не е очевидно нито че исканото от тази юрисдикция тълкуване на правото на Съюза няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, в състоянието му след заличаването на 5 септември 2019 г. на червената бюлетина относно WS, нито че в резултат от това заличаване визираният в преюдициалното запитване проблем е станал хипотетичен.
- 63 Ето защо въпроси 1—4 и 6 трябва да се приемат за допустими.
- 64 При петия въпрос случаят е различен. Всъщност с този въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали при Интерпол е налице ниво на защита на лични данни, което е достатъчно, за да могат органите, спрямо които се прилагат разпоредбите на Директива 2016/680, да предадат тези данни на въпросната организация. Запитващата юрисдикция обаче по никакъв начин не е изяснила защо отговорът на Съда на този въпрос би бил необходим за целите на решаването на спора по главното производство.
- 65 Вярно е, че съгласно член 87 от Правилата на Интерпол за обработване на данни държавата, на територията на която е установено местонахождението на издирвано с червена бюлетина лице, незабавно уведомява за това органа, по чиято инициатива е издадена споменатата бюлетина, както и Интерпол, при спазване на ограниченията, произтичащи от законодателството на тази държава и от приложимите международни договори. Ето защо в този смисъл червената бюлетина, издадена от Интерпол, може да доведе до предаването на лични данни от дадена държава членка на Интерпол. Запитващата юрисдикция обаче не визира тази хипотеза, а изхожда — що се отнася до съмненията за надеждността на Интерпол от гледна точка на защита на личните данни — само от факта, че същата организация е предала такива данни на държавите членки чрез червената бюлетина относно WS и към момента на преюдициалното запитване е запазила действието на тази бюлетина, независимо че според запитващата юрисдикция е бил приложим принципът *ne bis in idem*.
- 66 При това положение, след като исканото с петия въпрос тълкуване на правото на Съюза очевидно няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора в главното производство, този въпрос трябва да се обяви за недопустим.

По същество

По въпроси 1—3

- 67 С въпроси 1—3, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 54 от КПСШ и член 21, параграф 1 ДФЕС, разглеждани през призмата на член 50 от Хартата, не допускат временното задържане от органите на договаряща държава или на държава членка на лице, за което по искане на трета държава Интерпол е публикувала червена бюлетина, когато, от една страна, спрямо това лице вече е водено наказателно преследване в договаряща държава или в държава членка, прекратено от прокуратурата след като съответното лице е изпълнило определени условия, и от друга, органите на тази договаряща държава или държава членка са уведомили Интерпол, че според тях предмет на това производство са същите деяния като визираните със споменатата червена бюлетина.
- 68 Най-напред следва да се отбележи, че съгласно член 87 от Правилата на Интерпол за обработване на данни когато местонахождението на лице, за което е издадена червена бюлетина, е установено в държава — членка на Интерпол, тази държава е длъжна по-специално

да пристъпи към временно задържане на издирваното лице или пък към наблюдение или ограничаване на неговото придвижване, стига тези мерки да са разрешени от националното ѝ законодателство и приложимите международни договори.

- 69 Член 54 от КПСШ не допуска договаряща държава да преследва дадено лице за същите деяния като тези, за които производството по отношение на него вече е окончателно приключило в друга договаряща държава, при условие че когато лицето е осъдено, санкцията е изпълнена или е в процес на изпълнение, или повече не може да се изпълни по силата на законите в последната държава.
- 70 По-нататък, както е видно от член 54 от КПСШ и от член 50 от Хартата, принципът *ne bis in idem* следва от конституционните традиции, общи както за държавите членки, така и за договарящите държави. Поради това член 54 от КПСШ трябва да се тълкува в светлината на член 50 от Хартата, чието основно съдържание той гарантира (решение от 24 октомври 2018 г., ХС и др., C-234/17, EU:C:2018:853, т. 14 и цитираната съдебна практика).
- 71 Съгласно член 21, параграф 1 ДФЕС всеки гражданин на Съюза има право свободно да се движи и да пребивава в рамките на територията на държавите членки при спазване на ограниченията и условията, предвидени в Договорите, и на мерките, приети за тяхното осъществяване.
- 72 Ето защо, за да се отговори на въпроси 1—3, е необходимо да се провери, първо, дали принципът *ne bis in idem* може да се прилага и към акт, приет от орган, който е различен от наказателна юрисдикция, и второ, дали визираното с този акт лице, което в по-късен момент е временно задържано поради червена бюлетина за него, публикувана от Интерпол, може да се счита за „преследвано“ по смисъла на член 54 от КПСШ, и на това основание за търпящо несъвместимо с член 21, параграф 1 ДФЕС ограничение на свободното му движение — член 54 от КПСШ и член 21, параграф 1 ДФЕС разглеждани през призмата на член 50 от Хартата — когато приложимостта на принципа *ne bis in idem* не е установена, но органите на държава членка или на договаряща държава са уведомили компетентните органи на останалите държави членки или договарящи държави за съмненията си дали ново наказателно преследване, до което се отнася споменатата бюлетина, е съвместимо с този принцип.
- 73 На първо място, досежно въпроса дали принципът *ne bis in idem* може да се прилага и към акт, приет от орган, който е различен от наказателна юрисдикция, Съдът вече е постановил, че принципът *ne bis in idem*, закрепен в член 54 от КПСШ, се прилага към случаи, в които производството води до отказ да се повдигне обвинение, като визирания в член 153а от СтПО, и в които прокуратурата на договаряща държава прекратява, без намесата на съда, образуваното в тази държава наказателно производство, щом обвиняемият изпълни някои задължения, и по-специално плати определена от прокуратурата парична сума (решение от 11 февруари 2003 г., Gözütok и Brügge, C-187/01 и C-385/01, EU:C:2003:87, т. 22, 27 и 48), стига това решение да е взето въз основа на преценка по същество (вж. в този смисъл решение от 10 март 2005 г., Miraglia, C-469/03, EU:C:2005:156, т. 34 и 35).
- 74 Видно от информацията, предоставена от запитващата юрисдикция, срещу WS е водено наказателно производство в Германия, което е окончателно прекратено с решение от 27 януари 2010 г., след като WS е платил парична сума съгласно член 153а, параграф 1 от СтПО. Следователно принципът *ne bis in idem*, прогласен и в член 54 от КПСШ, и в член 50 от Хартата, може да се прилага към деянията, визирани в това решение.
- 75 На второ място, досежно въпроса дали член 54 от КПСШ може да бъде пречка за временното задържане на лице, визирано в червена бюлетина на Интерпол, следва да се припомни, че тази разпоредба не допуска лицето, по отношение на което производството вече е окончателно приключило в една договаряща държава, да бъде „преследвано“ в друга договаряща държава.

- 76 В тази насока следва да се отбележи, че формулировката на член 54 от КПСШ сама по себе си не дава отговор на въпроса дали визираното в червена бюлетина на Интерпол лице, което е било временно задържано, може да се счита за „преследвано“ по смисъла на тази разпоредба.
- 77 От постоянната съдебна практика обаче следва, че за да се тълкува дадена разпоредба от правото на Съюза, трябва да се вземе предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ, както и целите, преследвани от правната уредба, от която тя е част (вж. по-специално решение от 17 април 2018 г., Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, т. 44 и цитираната съдебна практика).
- 78 Във връзка с контекста на член 54 от КПСШ следва да се отбележи, че съгласно член 50 от Хартата, където принципът *ne bis in idem* е закрепен като едно от основните права на Съюза, никой не може да бъде подложен на наказателно преследване или наказван за престъпление, за което вече е бил оправдан или осъден на територията на Съюза с окончателно съдебно решение в съответствие със закона. Както е припомнил Съдът, от тази разпоредба следва, че принципът *ne bis in idem* забранява кумулирането както на производства, така и на санкции, които имат наказателноправен характер по смисъла на този член, за същото деяние срещу същото лице (решение от 20 март 2018 г., Garlsson Real Estate и др., C-537/16, EU:C:2018:193, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 79 Колкото до целта на член 54 от КПСШ, от съдебната практика следва, че закрепеният в този член принцип *ne bis in idem* цели да не се допуска в пространството на свобода, сигурност и правосъдие лицето, по отношение на което производството е окончателно приключило, да бъде — при упражняване на правото си на свободно движение — преследвано за едно и също деяние на територията на няколко договарящи държави, за да се гарантира правната сигурност посредством зачитане на влезлите в сила решения на публичните власти при липсата на хармонизация или сближаване на наказателните законодателства на държавите членки. Всъщност в това отношение член 54 от КПСШ следва да се тълкува в светлината на член 3, параграф 2 ДЕС, според който Съюзът предоставя на своите граждани пространство на свобода, сигурност и правосъдие без вътрешни граници, в което е гарантирано свободното движение на хора, в съчетание с подходящи мерки в областта по-специално на предотвратяването и борбата с престъпността (решение от 29 юни 2016 г., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, т. 44 и 46 и цитираната съдебна практика). От тази съдебна практика по-конкретно следва, че лицето, по отношение на което производството вече е окончателно приключило, трябва да може да се движи свободно, без да се опасява от ново наказателно преследване в друга договаряща държава за същите деяния (решение от 28 септември 2006 г., Gasparini и др., C-467/04, EU:C:2006:610, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 80 В тази насока член 54 от КПСШ по необходимост предполага, че между договарящите страни съществува взаимно доверие в съответните им системи на наказателно правосъдие и че всяка от тях приема прилагането на действащото в другите договарящи страни наказателно право дори когато прилагането на собственото ѝ национално право би довело до различен резултат. Това взаимно доверие налага съответните компетентни органи на втората договаряща държава да приемат окончателното решение, постановено на територията на първата договаряща държава, такова каквото то им е предоставено (решение от 29 юни 2016 г., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, т. 50 и 51).
- 81 Пак от съдебната практика обаче следва, че посоченото взаимно доверие би могло да просъществува само ако втората договаряща държава е в състояние да се увери въз основа на представените от първата договаряща държава доказателства, че съответното решение на компетентните органи на първата държава действително е окончателно решение, съдържащо преценка по съществуването на случая (решение от 29 юни 2016 г., Kossowski, C-486/14, EU:C:2016:483, т. 52).

- 82 Ето защо самите органи на договаряща държава са длъжни да не преследват съответното лице за някои деяния или да не подпомогнат трета държава при преследването на това лице, като пристъпят към временното му задържане, само ако е безспорно, че производството по отношение на това лице за същите деяния в друга договаряща държава вече е окончателно приключило, по смисъла на член 54 от КПСШ, и че следователно се прилага принципът *ne bis in idem*.
- 83 Както генералният адвокат отбелязва по същество в точка 94 от заключението си, това тълкуване се потвърждава от член 57 от КПСШ, съгласно който органите на договаряща държава, в която дадено лице е обвинено за престъпление, могат, ако имат основание да считат, че това обвинение се отнася за същите деяния като тези, за които производството по отношение на същото лице в друга договаряща страна вече е окончателно приключило, да изискат от компетентните органи на последната държава информацията, необходима за да се прецени дали се прилага принципът *ne bis in idem*. Всъщност от тази разпоредба следва, че сама по себе си възможността този принцип да е приложим не е достатъчна, за да попречи на съответната договаряща държава да предприеме каквато и да било мярка по преследване спрямо заинтересованото лице.
- 84 Когато обаче има съмнения за приложимостта на принципа *ne bis in idem*, временното задържане на лицето, визирано в публикувана по искане на трета държава червена бюлетина на Интерпол, може да бъде задължителен етап, за да се извършат необходимите в тази насока проверки, като същевременно се предотврати опасността съответното лице да избяга и така да се отклони от евентуално преследване в посочената трета държава за деяния, за които производството по отношение на него в договаряща държава не е окончателно приключило. Ето защо в този случай член 54 от КПСШ допуска такова временно задържане, стига то да е от основополагащо значение за целите на тези проверки.
- 85 Същото тълкуване се налага и по отношение на член 21, параграф 1 ДФЕС, разглеждан през призмата на член 50 от Хартата.
- 86 Наистина, в този аспект временното задържане представлява ограничение на правото на заинтересованото лице на свободно движение, но все пак, когато приложимостта на принципа *ne bis in idem* все още е несигурна, то трябва да се счита за оправдано от легитимната цел да се избегне опасността това лице да остане ненаказано — цел, която, както е постановил Съдът, се вписва в контекста на пространството на свобода, сигурност и правосъдие без вътрешни граници, в което е гарантирано свободното движение на хора и което е предвидено в член 3, параграф 2 ДЕС (вж. в този смисъл решения от 6 септември 2016 г., *Petruhhin*, C-182/15, EU:C:2016:630, т. 36 и 37 и от 2 април 2020 г., *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, т. 60).
- 87 Всъщност такова временно задържане е в състояние да улесни осъществяването на действия по наказателно преследване на посоченото лице, след като то евентуално бъде екстрадирано в третата държава, по искане на която е била публикувана отнасящата се до него червена бюлетина на Интерпол, в случай че принципът *ne bis in idem* допуска това. Съдът вече е постановил, че екстрадицията е процедура, чиято цел е именно да се бори срещу безнаказаността на лице, което се намира на територия, различна от територията, на която се твърди, че е извършило престъпление, като така се позволява да се избегне оставането на ненаказани престъпления, извършени на територията на държава от лица, които са избягали от нея (решение от 2 април 2020 г., *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, т. 61 и цитираната съдебна практика).
- 88 Ето защо органите както на договаряща държава, така и на държава членка могат временно да задържат лицето, за което Интерпол е публикувала червена бюлетина, докато не е доказано, че се прилага принципът *ne bis in idem*.

- 89 За сметка на това, щом органите на договаряща държава или на държава членка, в която отива това лице, са узнали, че в друга договаряща държава или друга държава членка е бил постановен влязъл в сила съдебен акт, с който се установява приложимостта на принципа *ne bis in idem* към деянията, предмет на споменатата червена бюлетина, евентуално след като са получили необходимата информация от договарящата държава или от държавата членка, в която се твърди, че производството, в което е повдигнато обвинение за същите деяния, е било прекратено, както взаимното доверие, което член 54 от КПСШ предполага да съществува между договарящите държави и което бе припомнено в точка 80 от настоящото решение, така и гарантираното в член 21, параграф 1 ДФЕС право на свободно движение, разглеждани през призмата на член 50 от Хартата, не допускат временното задържане на посоченото лице от тези органи, или — ако случаят е такъв — продължаването на това задържане.
- 90 Всъщност, що се отнася, от една страна, до член 54 от КПСШ, в подобен случай временното задържане трябва да се счита за мярка, която вече цели не да се провери дали са изпълнени предпоставките за прилагане на принципа *ne bis in idem*, а само да се допринесе за ефективното осъществяване на преследване на съответното лице в третата държава, по инициатива на която е била публикувана разглежданата червена бюлетина, евентуално след като то бъде екстрадирано в последната.
- 91 Що се отнася, от друга страна, до член 21, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 50 от Хартата, в случай като описания в точка 89 от настоящото решение ограничаването на правото на свободно движение на лицето, визирано в червената бюлетина, каквото предполага временното му задържане, не би било оправдано от легитимната цел да се избегне опасността от ненаказване, щом производството по отношение на това лице за деянията, изложени в споменатата червена бюлетина, вече е окончателно приключило.
- 92 За да се гарантира в този случай полезният ефект на член 54 от КПСШ и на член 21, параграф 1 ДФЕС, разглеждани през призмата на член 50 от Хартата, държавите членки и договарящите държави трябва да осигурят на засегнатите лица правни способности за защита, които да позволяват по инициатива на тези лица да се стигне до влязъл в сила съдебен акт, с който се констатира приложимостта на принципа *ne bis in idem*, както е посочено в точка 89 от настоящото решение.
- 93 Предложеното в точки 89—91 от настоящото решение тълкуване на член 54 от КПСШ и на член 21, параграф 1 ДФЕС, разглеждани през призмата на член 50 от Хартата, не се поставя под въпрос от доводите на някои от участвалите в производството пред Съда правителства, че член 54 от КПСШ бил приложим само в рамките на Шенгенското пространство и че принципът *ne bis in idem* не бил абсолютно основание, което да оправдава отказа за екстрадиция по силата на Споразумението ЕС—САЩ.
- 94 От една страна, всъщност член 54 от КПСШ несъмнено не обвързва никоя държава, която не е сред договарящите държави и следователно не е част от Шенгенското пространство, но следва да се отбележи, че временното задържане от някоя от договарящите държави на лице, визирано с червена бюлетина на Интерпол, представлява — дори тази бюлетина да е била публикувана по искане на трета държава в рамките на наказателно преследване, започнато от нея срещу това лице — акт на тази договаряща държава, част от наказателно преследване, което, както бе отбелязано в точки 86 и 87 от настоящото решение, се развива на територията на договарящите държави и има същите отрицателни последици за правото на свободно движение на въпросното лице като идентичния акт, предприет в рамките на наказателно преследване, което се развива изцяло в тази договаряща държава.

- 95 Оттук, както отбелязва генералният адвокат в точки 60—64 от заключението си, единствено с тълкуване на член 54 от КПСШ в смисъл, че подобен акт на договаряща държава попада в обхвата на понятието „преследване“ по смисъла на този член, може да се постигне целта, залегнала в него.
- 96 Следователно законосъобразността на действието на някоя от договарящите държави, което се състои във временното задържане на лице, визирано в червена бюлетина на Интерпол, зависи от това дали то е съобразено с член 54 от КПСШ, като точки 89 и 90 от настоящото решение онагледяват случай, в който такова задържане е в разрез с тази разпоредба.
- 97 От друга страна, във връзка със Споразумението ЕС—САЩ следва да се приеме за установено, че това споразумение, което, видно от член 1 от него, действително цели да засили сътрудничеството между Съюза и САЩ в контекста на приложимите отношения в областта на екстрадицията между държавите членки и тази трета държава, не предвижда изрично, че приложимостта на принципа *ne bis in idem* би позволила на органите на държавите членки да откажат екстрадиция, поискана от САЩ.
- 98 Уместно е обаче да се припомни, че случаят, визиран в преюдициалното запитване, се отнася до временното задържане на лице, за което Интерпол е публикувала червена бюлетина по искане на трета държава, а не до екстрадицията на това лице във въпросната държава. Ето защо, за да се провери дали тълкуването на член 54 от КПСШ, предложено в точки 89 и 90 от настоящото решение, би могло да е в разрез с международното право, се налага най-напред да се разгледат разпоредбите относно публикуването на червени бюлетини на Интерпол и правните последици на тези бюлетини, залегнали в членове 82—87 от Правилата на Интерпол за обработване на данни.
- 99 От член 87 от тези правила всъщност следва, че когато на територията на държавите — членки на Интерпол, е установено местонахождението на лице, за което е издадена червена бюлетина, те са длъжни временно да задържат това лице само ако подобна мярка е „допустима съгласно националното право и приложимите международни договори“. Следователно, в случай че временното задържане на лице, за което е издадена червена бюлетина на Интерпол, е несъвместимо с правото на Съюза, когато тази бюлетина се отнася до деяния, за които се прилага принципът *ne bis in idem*, с неизвършването на такова задържане държавата — членка на Интерпол, не би нарушила задълженията си като член на тази организация.
- 100 В допълнение, от съдебната практика следва, че макар при липсата в правото на Съюза на правила, уреждащи екстрадицията на граждани на държавите членки в дадена трета държава, държавите членки да остават компетентни да приемат такива правила, същите държави членки са длъжни да упражняват тази компетентност при спазване на правото на Съюза, и по-специално на свободата на движение и пребиваване на територията на държавите членки, гарантирана в член 21, параграф 1 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 13 ноември 2018 г., *Raugevicius*, C-247/17, EU:C:2018:898, т. 45 и от 2 април 2020 г., *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, т. 48).
- 101 Видно от преюдициалното запитване, в настоящия случай не е доказано, че червената бюлетина относно WS, публикувана от Интерпол през 2012 г., има за предмет същите деяния като тези, за които в Германия спрямо него вече е било постановено окончателно съдебно решение, по смисъла на член 54 от КПСШ.
- 102 Ето защо се налага изводът, че в съответствие с изложеното в точка 88 от настоящото решение, временното задържане на WS в дадена договаряща държава или държава членка на този етап не нарушава нито член 54 от КПСШ, нито член 21, параграф 1 ДФЕС, разглеждани през призмата на член 50 от Хартата.

- 103 Както отбелязва генералният адвокат в точка 98 от заключението си, подобен резултат е съгласуван с разпоредбите на Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3) и на Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси (ОВ L 130, 2014 г., стр. 1).
- 104 От една страна, действително съгласно член 3, точка 2 от Рамково решение 2002/584 изпълнението на европейска заповед за арест се отказва, когато съдебният орган на изпълняващата държава членка е уведомен, че се прилага принципът *ne bis in idem*, но от член 12 от това рамково решение следва, че когато лицето е задържано въз основа на европейска заповед за арест, този орган следва да вземе решение дали то да остане задържано съгласно правото на изпълняващата държава членка. Следователно задържането на съответното лице или продължаването на неговото задържане е изключено само при условие че споменатият орган е установил, че се прилага принципът *ne bis in idem*.
- 105 От друга страна, докато съгласно член 11, параграф 1, буква г) от Директива 2014/41 изпълнението на европейска заповед за разследване, издадена от държава членка, може да бъде отказано в изпълняващата държава членка, когато това изпълнение би било в противоречие с принципа *ne bis in idem*, от съображение 17 от въпросната директива следва, че предвид предварителния характер на производството, което е в основата на европейската заповед за разследване, изпълнението ѝ не следва да подлежи на отказ, когато то цели да се установи дали има евентуален конфликт с принципа *ne bis in idem*.
- 106 С оглед на изложеното дотук на въпроси 1—3 следва да се отговори, че член 54 от КПСШ и член 21, параграф 1 ДФЕС, разглеждани през призмата на член 50 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат временното задържане от органите на договаряща държава или на държава членка на лице, за което по искане на трета държава Интерпол е публикувала червена бюлетина, освен ако във влязъл в сила съдебен акт, приет в договаряща държава или в държава членка, се установи, че производството по отношение на това лице съответно в договаряща държава или в държава членка за същите деяния като тези, на които се основава посочената червена бюлетина, вече е окончателно приключило.

По първия и втория въпрос

- 107 С четвъртия и шестия си въпрос, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали разпоредбите на Директива 2016/680, разглеждани през призмата на член 54 от КПСШ и член 50 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат обработването от органите на държавите членки на личните данни, съдържащи се в издадена от Интерпол червена бюлетина, когато производството по отношение на визираното в тази бюлетина лице в държава членка за същите деяния като тези, на които се основава споменатата бюлетина, вече е окончателно приключило и когато следователно се прилага принципът *ne bis in idem*.
- 108 Запитващата юрисдикция в частност иска да се установи дали в този случай органите на държавите членки могат да запишат личните данни от тази червена бюлетина в националните си бази данни за издирвани лица, или да оставят записа на тези данни, ако вече има такъв.
- 109 Съгласно член 3, точка 2 от Директива 2016/680 „обработване“ по смисъла на Директивата е „всяка операция или съвкупност от операции, извършвана с лични данни или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, [...] изтриване или унищожаване“.

- 110 Съгласно член 2, параграф 1 от тази директива, тя се прилага за обработването на лични данни от компетентните органи за целите, посочени в член 1, параграф 1 от Директивата, а именно за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване.
- 111 Следователно записването в базите данни на държава членка за издирвани лица на личните данни от червена бюлетина на Интерпол, извършвано от органите на тези държава на основание националното право, представлява обработване на тези данни, което попада в обхвата на Директива 2016/680. Същото важи за всякаква друга операция или съвкупност от операции, приложени към тези данни по смисъла на член 3, точка 2 от тази директива.
- 112 Впрочем съгласно член 4, параграф 1, букви а) и б) от Директива 2016/680 държавите членки са длъжни по-специално да гарантират, че личните данни са, от една страна, обработвани законосъобразно и добросъвестно, и от друга, събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели. Съгласно член 8, параграф 1 от тази директива „обработването [е] законосъобразно само ако и доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган за целите, определени в член 1, параграф 1, и е въз основа на правото на Съюза или правото на държава членка“.
- 113 Както се вижда от съображение 25 към Директива 2016/680, доколкото за да изпълнява мисията си, Интерпол получава, съхранява и обменя лични данни в помощ на компетентните органи на държавите членки с цел предотвратяване и борба с международната престъпност, е уместно да се засили сътрудничеството между Съюза и Интерпол „чрез насърчаването на ефективен обмен на лични данни, като същевременно се гарантира спазването на основните права и свободи по отношение на автоматизираното обработване на лични данни“.
- 114 Следователно обработването от компетентните органи на държавите членки на лични данни, съдържащи се в червена бюлетина на Интерпол, има легитимна цел по смисъла на член 4, параграф 1, буква б) от Директива 2016/680.
- 115 Действително, съгласно член 4, параграф 1, буква а) от Директива 2016/680, за да е съобразено с тази директива, обработването на личните данни трябва да е законосъобразно. Както изтъква запитващата юрисдикция, също така е вярно, че от член 7, параграф 3 и от член 16, параграф 2 от Директива 2016/680 следва, че заличаването на лични данни по принцип може да бъде поискано, ако тези данни са предадени незаконосъобразно.
- 116 Както обаче по същество отбелязва генералният адвокат в точка 112 от заключението си, от обстоятелството, че издадена от Интерпол червена бюлетина се отнася до деяния, за които би могъл да се прилага принципът *ne bis in idem*, няма как да се заключи, че личните данни, съдържащи се в тази бюлетина, са били предадени незаконосъобразно и че обработването на тези данни би трябвало да се счита за незаконосъобразно.
- 117 От една страна, всъщност предаването от Интерпол на тези данни не представлява обработване на лични данни, попадащо в обхвата на Директива 2016/680, защото тази организация не е „компетентен орган“ по смисъла на член 3, точка 7 от цитираната директива. От друга страна, нито въпросната директива, нито друга норма от правото на Съюза предвижда, че обработването на лични данни, съдържащи се в червена бюлетина на Интерпол, е изключено, щом принципът *ne bis in idem* би могъл да е приложим.
- 118 Такова обработване, което се основава на релевантните разпоредби от правото на държавите членки, поначало е необходимо и за изпълнението на задача, осъществявана от компетентните органи на тези държави за целите, определени в член 1, параграф 1 от Директива 2016/680, по

смисъла на член 8, параграф 1 от тази директива. Всъщност тези компетентни органи, които съгласно член 3, точка 7 от същата директива включват всеки публичен орган, който е компетентен за предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, не биха били в състояние да изпълняват задачата си, ако по принцип не могат да включат в националните бази данни за издирвани лица личните данни на дадено лице, съдържащи се в издадена за него червена бюлетина на Интерпол, и да предприемат каквото и да било друго обработване на тези данни, което би могло да се окаже наложително в този контекст.

119 Впрочем, в съответствие с изложеното в точка 84 от настоящото решение, обработването от органите на държавите членки на лични данни, съдържащи се в червена бюлетина на Интерпол, може — когато няма индикации, навеждащи на мисълта, че споменатата бюлетина се отнася до деяния, за които се прилага принципът *ne bis in idem* — да се окаже абсолютно необходимо именно за да се провери дали случаят е такъв.

120 Трябва обаче да се припомни, че когато с влязъл в сила съдебен акт, приет в договаряща държава или в държава членка, е установено, че издадена от Интерпол червена бюлетина действително се отнася до същите деяния като тези, за които производството по отношение на визираното с тази бюлетина лице вече е окончателно приключило, и че следователно се прилага принципът *ne bis in idem*, спрямо това лице няма как — видно от отговора на въпроси 1—3 и с оглед на член 54 от КПСШ във връзка с член 50 от Хартата — повече да се води наказателно преследване за същите деяния, а оттам и да бъде задържано в държавите членки на основание на тези деяния. Ето защо се налага изводът, че при това положение записът в базите данни на държавите членки за издирвани лица на личните данни, съдържащи се в червена бюлетина на Интерпол, повече няма да е необходим, така че субектът на данните трябва да има възможността да поиска от администратора съгласно член 16, параграф 2 от Директива 2016/680 да изтрие без излишно забавяне личните данни, които засягат субекта на данните. Ако обаче записът на тези данни остане, той трябва да бъде придружен от указанието, че съответното лице повече не може да бъде преследвано в държава членка или в договаряща държава за същите деяния, на основание на принципа *ne bis in idem*.

121 С оглед на изложеното дотук на четвъртия и шестия въпрос следва да се отговори, че разпоредбите на Директива 2016/680, разглеждани през призмата на член 54 от КПСШ и член 50 от Хартата, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат обработването на личните данни, съдържащи се в издадена от Интерпол червена бюлетина, докато с влязъл в сила съдебен акт, приет в договаряща държава или в държава членка, не е било установено, че принципът *ne bis in idem* се прилага за деянията, на които се основава тази бюлетина, стига посоченото обработване да отговаря на предвидените от тази директива условия, по-специално доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган, по смисъла на член 8, параграф 1 от споменатата директива.

По съдебните разноски

122 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) Член 54 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници, подписана в Шенген на 19 юни 1990 г. и влязла в сила на 26 март 1995 г., и член 21, параграф 1 ДФЕС, разглеждани през призмата на член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат временното задържане от органите на държава, страна по Споразумението между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенно премахване на контрола по техните общи граници, подписано в Шенген на 14 юни 1985 г., или на държава членка на лице, за което по искане на трета държава Международната организация на криминалната полиция (Интерпол) е публикувала червена бюлетина, освен ако във влязъл в сила съдебен акт, приет в държава, страна по това споразумение, или в държава членка, се установи, че производството по отношение на това лице съответно в договаряща държава или в държава членка за същите деяния като тези, на които се основава посочената червена бюлетина, вече е окончателно приключило.
- 2) Разпоредбите на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета, разглеждани през призмата на член 54 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген, подписана в Шенген на 19 юни 1990 г., и член 50 от Хартата на основните права, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат обработването на личните данни, съдържащи се в издадена от Международната организация на криминалната полиция (Интерпол) червена бюлетина, докато с влязъл в сила съдебен акт, приет в държава, страна по Споразумението между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенно премахване на контрола по техните общи граници, подписано в Шенген на 14 юни 1985 г., или в държава членка, не е било установено, че принципът *ne bis in idem* се прилага за деянията, на които се основава тази бюлетина, стига посоченото обработване да отговаря на предвидените от тази директива условия, по-специално доколкото то е необходимо за изпълнението на задача, осъществявана от компетентен орган, по смисъла на член 8, параграф 1 от споменатата директива.
- 3) Петият преюдициален въпрос е недопустим.

Подписи